

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/56/2018
Identifikačné číslo spisu: 4017200411
Dátum vydania rozhodnutia: 24.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4017200411.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Sone Langovej v právnej veci sťažovateľa (predtým žalobcu): U. M. X., bytom O., L. U. XX, zastúpený advokátom: JUDr. Peter Križan, so sídlom Koceľova 2, Nitra, proti žalovanému: Ministerstvo obrany Slovenskej republiky Bratislava, Kutuzovova 8, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. SELUZ-24-11-2/2017-OdSP zo dňa 26. apríla 2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 23Sa/68/2017-71 zo dňa 18. decembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 23Sa/68/2017-71 zo dňa 18. decembra 2017 z a m i e t a.

Sťažovateľovi náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 23Sa/68/2017-71 zo dňa 18. decembra 2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia č. SELUZ-24-11-2/2017-OdSP zo dňa 26. apríla 2017, ktorým žalovaný podľa § 84 ods. 4 písm. b/ zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov (ďalej len zákon č. 328/2002 Z. z.) v spojení s § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len správny poriadok), zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia č. VUSZ-65206003483900-15/2017 z 25. 01. 2017, ktorým zastavil konanie o priznaní starobného dôchodku, potvrdil.

2. Správny súd uviedol, že I. stupňový správny orgán predmetným rozhodnutím zo dňa 21. 01. 2017 zastavil konanie o priznaní starobného dôchodku, začaté na základe žiadosti žalobcu zo dňa 06. 02. 2014 z dôvodu, že v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil. Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o nároku žalobcu o priznanie starobného dôchodku od 17. 12. 2011.

3. Z pripojeného spisu Krajského súdu v Nitre č. k. 23Sd/119/2014 mal za preukázané, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1So/156/2014-52 zo dňa 13. 09. 2016 bol zmenený

rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 23Sd/119/2014-23 zo dňa 08. 09. 2014 tak, že rozhodnutie odporkyne, teda Sociálnej poisťovne, ústredie, Bratislava č. XXX XXX XXXX X zo dňa 11. 04. 2014 zrušil a vec jej vrátil na nové konanie. Sociálna poisťovňa po zrušení rozhodnutia prípisom odstúpila žiadosť žalobcu o starobný dôchodok žalovanému, ktorý vo veci vydal rozhodnutie, ktoré bolo predmetom preskúmania.

4. Vo veci nebolo sporné, že žalobcovi, ako vojakovi z povolania, vznikol nárok na starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb., ktorý mu bol priznaný Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia podľa § 116 ods. 2 v spojení s § 142 ods. 4 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov rozhodnutím, č. VUSZ č. 34839/2 zo dňa 09. 10. 1995. Žalobcovi bola zhodnotená doba služobného i pracovného pomeru, doba štúdia, celkove 44 rokov dôchodkového poistenia. Po vzniku nároku na starobný dôchodok navrhovateľ už dôchodkovo poistený nebol.

5. Pred 01. 05. 1998 boli podmienky nároku vojakov z povolania na starobný dôchodok upravené v piatej časti zákona č. 100/1988 Zb. (§ 132 a § 133). Od 01. 05. 1998 sa starobný dôchodok žalobcu považuje za výsluhový dôchodok, nakoľko v zmysle § 91 ods. 1 zákona č. 114/1998 Z. z. sa starobné dôchodky z I. kategórie funkcií, na ktoré vznikol nárok podľa § 132 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, t. j. k 01. 05. 1998 sa považujú za výsluhové dôchodky podľa zákona č. 114/1998 Z. z.

6. Ďalej krajský súd uviedol, že dňom 01. 07. 2002 nadobudol účinnosť zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a podľa § 105 ods. 4 citovaného zákona, starobné dôchodky profesionálnych vojakov, ak ich služobný pomer trval najmenej 15 rokov, na ktoré vznikol nárok podľa doterajších predpisov a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, sa od účinnosti tohto zákona považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu účinnosti tohto zákona, ak sú k tomuto dňu vyplácané Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia. Pokiaľ zákonodarca vo vyššie citovanom ustanovení uviedol, že starobné dôchodky sa za určených podmienok považujú za výsluhové dôchodky, je zrejmé, že tieto starobné dôchodky sú naďalej starobnými dôchodkami podľa zákona č. 100/1988 Zb. a za výsluhový dôchodok sa iba považujú, najmä na účely ich zvyšovania za dobu trvania služby. Taký záver vyplýva tak z rozdielných podmienok vzniku nároku na výsluhový dôchodok a nároku na starobný dôchodok, ako aj z rozdielneho spôsobu výpočtu a výšky starobných dôchodkov priznaných podľa § 22 až § 24 v spojení s § 132 a § 133 zákona č. 100/1988 Zb. a spôsobu výpočtu a výšky výsluhového dôchodku priznaného podľa § 28 zákona č. 114/1998 Z. z. a § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. Rozlišovanie zákonodarca medzi výsluhovými dôchodkami priznanými podľa zákona č. 114/1998 Z. z. a zákona č. 328/2002 Z. z. a starobnými dôchodkami priznanými podľa zákona č. 100/1988 Z. z. sú za výsluhové dôchodky iba považované, čo vyplýva aj zo znenia zákona č. 471/2003 Z. z. o zvýšení výsluhových príspevkov a výsluhových dôchodkov zo sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov v r. 2003.

7. Správny súd považoval za nesporné, že žalobcovi bol priznaný starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb., tento mu naďalej patrí a za výsluhový dôchodok sa iba považuje. Vznik nároku na starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb. a jeho výplata súčasne vylučuje možnosť vzniku nároku na ten istý druh dôchodku podľa neskoršieho zákona o sociálnom poistení, a preto nemožno priznať žalobcovi ďalší starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, pretože po priznaní starobného dôchodku v r. 1995 už dôchodkovo poistený nebol. Je právne neprípustné, aby prvostupňový správny orgán žalovaného priznal navrhovateľovi ďalší starobný dôchodok, keď už tento mu bol raz priznaný Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia ako vecne príslušným orgánom podľa § 132 zákona č. 100/1988 Zb. Žalovaný správny orgán nepochybil, keď rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o zastavení konania ako vecne správne potvrdil.

8. Správny súd vykonaným dokazovaním nezistil žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by malo byť rozhodnutie žalovaného orgánu zrušené, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 199 SSP zamietol.

9. V zákonom určenej lehote podal žalobca voči rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť s odkazom na ustanovenie § 440 ods. 1 písm. g), h), i) SSP.

10. Po popise priebehu doterajšieho konania a vydaných rozhodnutí uviedol, že krajský súd sa zaoberal len časťou rozhodnutia žalovaného, nevysporiadal sa so všetkými dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu. Poukázal na všetky svoje doterajšie tvrdenia, pričom napriek okolnosti, že Najvyšší súd

Slovenskej republiky mu dal za pravdu, opätovne dochádza k porušeniu zákona, v jeho neprospech. Podľa jeho názoru má žalobca nárok na výsluhový dôchodok podľa § 26 zákona č. 114/1998 Z. z. a § 38 zákona č. 328/2002 Z. z. a uvedený nárok na výsluhový dôchodok mal súd preskúmať.

11. Rozsudok Krajského súdu v Nitre porušil ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantované princípy materiálneho právneho štátu, princíp materiálnej spravodlivosti a ochrany zákonnosti, vrátane princíпов riadneho a spravodlivého procesu, právnej istoty a princípu predvídateľnosti práva. Súd neskúmal to, čo bolo jeho povinnosťou, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, nerešpektujúc právny názor vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí.

12. Sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi priznal náhradu trov konania.

13. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že kasačná sťažnosť má povahu mimoriadneho opravného prostriedku a mala by obsahovať konkrétne právne tvrdenie sťažovateľa o porušení zákona. Odôvodnenie kasačnej sťažnosti, spočívajúce len na strohom konštatovaní o porušení garantovaných základných princíпов a opakovanom vykresľovaní danej právnej veci bez bližšej konkretizácie, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom a aký iný právny predpis mal súd v konaní aplikovať, prípadne aké nesprávne vyloženie zákona vykonal, od akej ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu sa Krajský súd v Nitre odklonil, či aký záväzný právny názor nerešpektoval, nepostačuje. Ustanovenie § 440 ods. 2 SSP vyžaduje, aby bol právny dôvod kasačnej sťažnosti presne vymedzený.

14. Podľa názoru žalovaného, Krajský súd v Nitre rozhodol na základe správneho právneho posúdenia veci, neodklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu a je irelevantné tvrdiť, že nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti, pretože zrušujúce rozhodnutie o kasačnej sťažnosti neexistuje. Žalovaný sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom krajského súdu, pričom žalobca neuviedol žiadne právne argumenty, o ktorých by sa už v konaní vedenom pred krajským súdom nekonalo alebo s ktorými sa súd nevysporiadal.

15. Žalovaný v závere svojho vyjadrenia zdôraznil, že žiadosť žalobcu zo dňa 6. februára 2014, ktorú Sociálna poisťovňa - ústredie, na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1So/156/2014 zo dňa 13. septembra 2016 postúpila Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia, bola žiadosťou o priznanie starobného dôchodku podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. Nie je možné prijať záver tvrdý žalobcom, že Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia je povinný postupovať podľa zákona a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a priznať mu výsluhový dôchodok. Z výroku predmetného rozsudku, v ktorom Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia a ani žalovaný neboli účastníkmi konania nevyplýva, že Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia má priznať žalobcovi výsluhový dôchodok. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľovi bol starobný dôchodok priznaný podľa zákona č. 100/1988 Zb., tento starobný dôchodok mu naďalej patrí a podľa zákona č. 114/1998 Z. z. sa považoval za výsluhový dôchodok a podľa zákona č. 328/2002 Z. z. sa za výsluhový dôchodok naďalej iba považuje. Výsluhový dôchodok podľa § 26 zákona č. 114/1998 Z. z. ani podľa § 38 zákona č. 328/2002 Z. z. mu priznaný nebol. V žiadosti zo dňa 06. 02. 2014 navrhovateľ žiadal o starobný dôchodok, ktorý žiadal priznať od 17. 12. 2011. V ďalšom konaní o žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok bola Sociálna poisťovňa viazaná právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého žiadosť navrhovateľa mala postúpiť na rozhodnutie Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia.

16. Žalovaný žiadal kasačný súd, aby kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) preskúmal vec v rozsahu kasačnej sťažnosti a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

18. Podľa § 2 ods. 1 a 2 S.s.p., v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

19. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že na základe žiadosti zo dňa 03. 07. 1995 bol sťažovateľovi podľa § 132 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, priznaný Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia, od 01. 09. 1995 starobný dôchodok v dôsledku prepustenia z vojenskej činnnej služby. Predmetný starobný dôchodok bol sťažovateľovi v nasledujúcom období priebežne valorizovaný s tým, že sťažovateľ bol v obsahu predmetných rozhodnutí postupne informovaný, že priznaný starobný dôchodok profesionálneho vojaka priznaného podľa predpisov účinných do 31. 12. 2003 sa podľa § 125 ods. 4 zákona č. 328/2002 Z. z. a § 91 ods. 1 a § 92 ods. 2 zákona č. 114/1998 Z. z. o sociálnom zabezpečení vojakov, považuje za výsluhový dôchodok.

20. Dňa 10. 02. 2014 bola Sociálnej poisťovni doručená žiadosť sťažovateľa o starobný dôchodok od 17. 12. 2013. Z dôvodu, že sťažovateľovi bol od 01. 09. 1995 priznaný starobný dôchodok Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia a nárok na ten istý druh dôchodku za tie isté doby poistenia nemôže vzniknúť, Sociálna poisťovňa žiadosť sťažovateľa zamietla. Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa od 08. 09. 2014 potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 10. 04. 2014. Najvyšší súd Slovenskej republiky následne rozsudkom sp. zn. 1So/156/2014 zo dňa 13. septembra 2016 rozhodol o odvolaní voči rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 08. 09. 2014 tak, že predmetný rozsudok zmenil, rozhodnutie odporkyne zo dňa 11. 04. 2014 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že od 01. 05. 1998, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 114/1998 Z. z. o sociálnom zabezpečení vojakov, sa starobný dôchodok sťažovateľa prevažuje za výsluhový dôchodok. Ďalej uviedol, že pokiaľ zákonodarca v ustanovení § 125 ods. 4 zákona č. 328/2002 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01. 07. 2002 stanovil, že starobné dôchodky sa za určených podmienok považujú za výsluhové dôchodky podľa zákona č. 328/2002 Z. z., je zrejmé, že tieto starobné dôchodky sú naďalej starobnými dôchodkami podľa zákona č. 100/1988 Zb. a za výsluhový dôchodok sa podľa zákona č. 328/2002 Z. z. iba považujú, a to najmä za účelom ich zvyšovania (valorizácie) za dobu trvania služby. Je nesporné, že navrhovateľovi bol starobný dôchodok priznaný podľa zákona č. 100/1988 Zb., tento starobný dôchodok mu naďalej patrí a podľa zákona č. 114/1998 Z. z. sa považoval za výsluhový dôchodok a podľa zákona č. 328/2002 Z. z. sa aj naďalej za výsluhový dôchodok iba považuje. Sťažovateľovi nebol priznaný výsluhový dôchodok podľa § 26 zákona č. 114/1998 Z. z. ani podľa § 38 zákona č. 328/2002 Z. z. Ďalej najvyšší súd uviedol, že žiadosť o zohľadnenie ďalšej doby zamestnania, ktorá nebola zohľadnená pri priznaní starobného dôchodku je možné posúdiť len podľa § 259 ods. 1 zákona č. 463/2003 Z. z., teda podľa predpisov účinných do 31. 12. 2003 s tým, že o dávkach dôchodkového zabezpečenia profesijných vojakov rozhoduje Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia. Sociálna poisťovňa - ústredie, viazaná právnym názorom odvolacieho súdu, bola povinná postúpiť vec na rozhodnutie Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia.

21. Sociálna poisťovňa - ústredie, rešpektujúc právny názor najvyššieho súdu, postúpila žiadosť sťažovateľa dňa 29. 11. 2016 Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia.

22. Pred vydaním rozhodnutia Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia informoval sťažovateľa o jeho procesných právach, a to listom zo dňa 15. decembra 2016. Orgán verejnej správy rozhodnutím zo dňa 25. januára 2017 konanie o žiadosti sťažovateľa zo dňa 6. februára 2014, podľa § 30 ods. 1 písm. i) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len správny poriadok) zastavil. Svoje rozhodnutie odôvodnil skutočnosťou, že pre nárok a výšku starobného dôchodku bolo sťažovateľovi v rozhodnutí zo dňa 9. októbra 1995 o priznaní starobného dôchodku od 1. septembra 1995 zhodnotené obdobie služobného pomeru od 17. augusta 1951 do 31. augusta 1995. Pre starobný dôchodok bola sťažovateľovi zhodnotená doba 44 ukončených rokov služby, od dovŕšenia 18 rokov. Podľa svojej

žiadosti o priznanie starobného dôchodku od 17. decembra 2011 (správne má byť od 17.12.2013), sťažovateľ nežiadal o započítanie ďalšieho obdobia pre výpočet starobného dôchodku. Žalovaný správny orgán poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to najmä na rozsudok zverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR č. R 57/2015 ako i ďalšie rozhodnutia v analogickej veci. Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia postupoval v zmysle zákona a zhodnotil celú dobu služobného pomeru do dňa priznania starobného dôchodku, a keďže stavebný dôchodok je mu nepretržite vyplácaný, nie je možné mu ho opätovne priznať, pričom účastník konania nepreukázal žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali vplyv na výšku starobného dôchodku.

23. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, v znení účinnom od 01.01.2004, vojak z povolania má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň: a) 55 rokov, ak vykonával najmenej 20 rokov službu zaradenú do I. kategórie funkcií, b) 57 rokov, ak vykonával najmenej 20 rokov službu v ostatných prípadoch.

24. Podľa § 91 ods. 1 zákon č. 114/1998 Z. z. o sociálnom zabezpečení vojakov, účinného od 01.05.1998 do 30. 06. 2002, starobné dôchodky z I. a II. kategórie funkcií, na ktoré vznikol nárok podľa doterajšieho predpisu (100/1988 Z. z.) a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, sa považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu účinnosti tohto zákona, a zvyšujú sa od tohto dňa o 12%.

25. Podľa § 125 ods. 4 zákona č. 328/2002 Z. z., o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom od 01.07.2002, starobné dôchodky profesionálnych vojakov, ak ich služobný pomer trval najmenej 15 rokov, na ktoré vznikol nárok podľa doterajších predpisov a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, sa od účinnosti tohto zákona považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu účinnosti tohto zákona, ak sú k tomuto dňu vyplácané útvarami sociálneho zabezpečenia ministerstva alebo Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia.

26. Podľa § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z., na konanie o dávkach a službách sociálneho zabezpečenia sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb.), ak tento zákon neustanovuje inak.

27. Podľa ust. § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku, správny orgán konanie zastaví, ak v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

28. V danom prípade kasačný súd z obsahu spisu zistil, že u sťažovateľa nedošlo k poisteniu v dvoch samostatných systémoch dôchodkového poistenia, a teda nedošlo k súbehu poistenia z osobitného a všeobecného systému sociálneho zabezpečenia. Sťažovateľ po tom, ako mu bol priznaný starobný dôchodok od septembra 1995 z osobitného systému sociálneho zabezpečenia, nevykonával žiadnu činnosť, na základe ktorej by v jeho prípade dochádzalo k odvodom dôchodkového poistenia do akéhokoľvek systému sociálneho zabezpečenia, a teda nedošlo k zmene skutkového stavu.

29. Sťažovateľovi bol priznaný starobný dôchodok vojaka z povolania podľa § 132 zákona č. 100/1988 Zb. Účinnosťou zákona č. 114/1998 Zb. od 01.05.1998 sa starobné dôchodky vojakov z povolania označujú pojmom výsluhové dôchodky, pričom sa jedná o totožný druh dávky sociálneho zabezpečenia. K zmene označovania predmetnej dávky došlo najmä z dôvodu rozlíšenia druhu starobného dôchodku z dôvodu rozdielnosti spôsobu výpočtu a výšky starobných dôchodkov podľa meniacej sa právnej úpravy.

30. V čase podania prvej žiadosti o starobný dôchodok v roku 1995 bol, ako už bolo vyššie uvedené, sťažovateľovi priznaný starobný dôchodok, podľa vtedy účinného právneho predpisu. Ten istý druh dávky sociálneho zabezpečenia, či už označený ako starobný dôchodok alebo výsluhový dôchodok, mu už bez zmeny skutkových okolností nemohol byť duplicitne priznaný, a preto Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia rozhodol v súlade so zákonom, keď konanie o opätovnej žiadosti žalobcu zo dňa 06.02.2014 zastavil z dôvodu, že o žiadosti o starobný dôchodok za totožné obdobie dôchodkového

poistenia rozhodol na základe žiadosti zo dňa 03.07.1995, a to rozhodnutím o priznaní starobného dôchodku č. 34839/2 zo dňa 09.10.1995.

31. Krajský súd Nitre vo svojom rozsudku č. k. 23Sa/68/2017-71 zo dňa 18. decembra 2017 dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil správnosť postupu žalovaného a orgánu verejnej správy prvého stupňa. Kasačný súd zároveň z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1So/156/2014 zo dňa 13. decembra 2016 nezistil, že by Vojenskému úradu dôchodkového zabezpečenia nariadil opätovne priznať starobný alebo výsluhový dôchodok. Konštatoval len, že sťažovateľovi nebol priznaný výsluhový dôchodok podľa zákona č. 114/1998 Zb. ani podľa zákona č. 328/2002 Z. z. Uviedol tiež, že zohľadnenie ďalšej doby zamestnania, ktorá nebola zohľadnená pri priznaní starobného dôchodku je možné posúdiť len podľa § 259 ods. 1 zákona č. 463/2003 Z. z. (správne má byť uvedený zákon č. 461/2003 Z. z.). Uvedené konštatovania si sťažovateľ nesprávne vyložil, keď na ich základe dospel k záveru, že mu má byť opätovne priznaný starobný, resp. výsluhový dôchodok. Je potrebné na tomto mieste zdôrazniť, že starobný dôchodok bol sťažovateľovi priznaný podľa v tom čase účinného zákona č. 100/1988 Zb. a sťažovateľ nežiadal priznať starobný dôchodok za iné doby zamestnania ako za tie, ktoré už boli v rozhodnutí č. 34839/2 zo dňa 09.10.1995 zohľadnené. Zároveň v čase účinnosti zákona č. 114/1998 Zb. a zákona č. 328/2002 Z. z. neboli z jeho strany splnené podmienky na uplatnenie nároku na výsluhový dôchodok podľa predmetných právnych predpisov.

32. Podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, na ktoré odkazovalo predchádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu zo dňa 13. decembra 2016, v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, o nároku na úpravu dôchodku z dôvodu jediného zdroja príjmu, o nárokoch na náhradu škody spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, o nároku zamestnanca z pracovného pomeru, ktoré sa uspokojovali z garančného fondu (ďalej len "peňažná náhrada") a o nároku na podporu v nezamestnanosti, ktoré vznikli pred 1. januárom 2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, a o priznaní, odňatí alebo zmene sumy dávky, náhrady škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania alebo podpory v nezamestnanosti za obdobie pred 1. januárom 2004, aj keď o uvedenej dávke, náhrade škody, peňažnej náhrade alebo podpore v nezamestnanosti už bolo právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 s odchýlkami ďalej ustanovenými.

33. Z uvedeného vyplýva, že Vojenský úrad dôchodkového zabezpečenia nemohol opätovne rozhodovať o priznaní starobného dôchodku podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., pretože na takýto postup nebol zákonný dôvod, a to splnenie podmienky, že o nároku na starobný dôchodok za to isté obdobie zamestnania ešte nebolo právoplatne rozhodnuté. Ďalšiu dobu zamestnania ako tú, ktorá už bola v právoplatnom rozhodnutí zohľadnená, sťažovateľ nepreukazoval a ani ďalšiu dobu zamestnania nežiadal zohľadniť. Pre Vojenský úrad dôchodkového zabezpečenia vyplynula z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1So/156/2014 zo dňa 13. decembra 2016 len všeobecná povinnosť stanovená zákonom rozhodovať o dávkach dôchodkového zabezpečenia profesionálnych vojakov.

34. Kasačný súd na základe uvedených dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutie orgánov verejnej správy oboch stupňov a Krajského súdu v Nitre vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, vec bola správne právne posúdená, zo strany správneho súdu nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu a nedošlo ani k nerešpektovaniu záväzného právneho názoru vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť pre jej nedôvodnosť zamietol.

36. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 v spojitosti s ust. § 167 ods. 1 SSP a neúspešnému sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.